

Toen was het ogenblik gekomen. Ik sloot mijn ogen en liet mijn greep op de lijn verslappen. Hij sneed mijn vingers weer open terwijl de wind hem meetrok. En toen... Ik hoefde het gevoel van de menigte niet te horen om het te weten. Ik hoefde het ook niet te zien. Hassan was aan het schreeuwen en zijn arm klemde zich om mijn hals.

'Bravo! Bravo, Amir agha!'

Ik deed mijn ogen open, zag de blauwe vlieger woest rondtollen als een band die van een hard rijdende auto loskomt. Ik knipperde met mijn ogen, probeerde iets te zeggen. Er kwam niets uit. Plotseling hing ik in de lucht en keek van bovenaf op mezelf neer. Zwarte leren jas, rode sjaal, verschoten spijkerbroek. Een magere jongen, een beetje bleek, een tikje te klein voor zijn twaalf jaar, smal in de schouders en met vage donkere kringen rond zijn bleekbruine ogen. De bries ritselde door zijn

65

lichtbruine haar. Hij keek omhoog naar mij en we glimlachten naar elkaar.

En toen begon ik te schreeuwen en alles was kleur en geluid, alles leefde en was goed. Ik sloeg mijn vrije arm om Hassan heen en we sprongen op en neer, allebei lachend, allebei huihlend.

'Je hebt gewonnen, Amir agha! Je hebt gewonnen!'

'Wij hebben gewonnen! Wij hebben gewonnen!' was het enige wat ik kon zeggen. Dit gebeurde niet echt. Straks zou ik met mijn ogen knipperen en uit deze mooie droom ontwaken, opstaan, naar de keuken lopen om te ontbijten en niemand hebben om mee te praten dan Hassan. Me aankleden. Op Baba wachten. Het opgeven. Terug naar mijn oude leven. Toen zag ik Baba op ons dak. Hij stond aan de rand en stootte zijn vuisten in de lucht. Brulde en klapte. En dat was het geweldigste moment van al mijn twaalf levensjaren: Baba daar op het dak te zien staan, eindelijk trots op mij.

Maar nu deed hij iets; hij maakte dringende bewegingen met zijn handen. Toen begreep ik het. 'Hassan, we moeten...'

'Ik weet het,' zei hij en hij verbrak onze omhelzing. 'Insjallah feesten we straks verder. Nu ga ik eerst voor u achter die vlieger aan,' zei hij. Hij liet de spoel vallen en rende weg, en de zoom van zijn tsjapan sleepte door de sneeuw achter hem aan.

'Hassan!' riep ik. 'Je moet ermee terugkomen!'

Hij sloeg al bijna de hoek om, sneeuw omhoogschoppend met zijn rubberen laarzen. Hij bleef staan en draaide zich om. Hij vormde met zijn handen een kom rond zijn mond. 'Voor jou doe ik alles!' riep hij. Toen glimlachte hij zijn Hassan-glimlach en verdween de hoek om. De volgende keer dat ik hem zo zonder verlegenheid zag glimlachen was zesentwintig jaar later, op een verbleekte polaroid.